

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

קט:

עין משפט
נר מצוה

גם אלה משלי שלמה אשר העתיקו אנשי חוקים. היינו תלמידי חוקים
בדקדקיותם לן בהסמכותם בבואם במלך (דף טו.) חוקים וסיעתו כבשו משלי.
ומכלל דחוקים היה מלמד לכל ובדאמרו (לפיל דף טז.) נעץ חרב על
ספח בים המדבר וכל שכן שלשמהם זו למיד: מל טורה שטרה
זו למד: נבא שטרה שטרה

נבוא לנקם לפני הקב"ה בחפלה אלה
נבוא בעליהם שאחרי דברים של
הנחמון שאין להם תשובה: **הכרזה**
אחת היא. וכי אין כך דברה יותר.
תשובה ניתנת השיבו ועמלה לו:
תחנה נא בעליהם שלא להתפלל
למקום אלה לנסוקף אם לא תושעני
אמה והעיל לי צורתיך כי יותר מאשר
למרות הדייט דמתי ויבעד (לפני) אפי
אלהי אבותי מכלל דעד השתא לפני
אלהות הנכע: **תנא**. אין
למרות האחרים הדוגה אחת שבויתו
אין חלק לעולם הבא בגזילין אבל
במקדש לא שהרי נשם היו מברין:
ובגזילין ענה אפילו במקדש לא. לשון
ענה שאינו הוגה באותיותיו
בגזילין קדש שלנו אלא שאר עיוני
לשון בלעני שפה (ענה מה) מיר.
ל"א ענה לשון עוגה מקוש שיש בו
תבנית בני אדם שמדברים דברי חול.
גזילין קדש חזן למקדש ואסור לפרש
שם כי ארבעים ושנים בלשון ענה
חזן למקדש ואי עבד אין לו חלק
באל בלשון קדש אינו ענוש כל כך
למקדש הואיל והגוי להוציר פירושו
אין ענוש: **שיעב עס** שרצח אה
ישראל והשפילם: **עשה מריבה נשם**.
ירמיה אלו עס אלו בעסק עבדות

וירכסו וזה עובד וזה מוזה בידו
ויבאו לידו מחלוקת: **שנינו** על
היה קבור בהם יטעו וילמדו על
דבר עיקר ולא ראה שטעה דאמרין
לקמן ראה אש יוצאה ממנו וכו';
אמרתך בבנין. כל תמרים שנתנוהו
בבנין במקום להם בדמפרש בזה"ל
שאמר לו משה להקצ"ה אהה הרעות
לעם הזה שעבדו אש אין להם
לגנים שמיצין בניהם של ישראל בבנין
למחר לו הפני"ה קו"ם הם מקלין
שגלין שאלו הם חיים חיים
רשעים [וגמורים] ואם תרצה תנסה
הויכוח אחד מהן הלא הויכוח אחד
מישם. ל"א ותמכרו עקר בבנין עד
שטעה מן דאמרין (פסוק ק"א.) כל

דאו שמושיען של ישראל במ
תשליכוהו והן לא ידעו שעל
לעלמא דאתי דכתיב⁸ ויהי בדב

יגם אלה משלי שלמה אשר העתיקו אנשי חזקיה מלך יהודה וכי חזקיה מלך יהודה לכל העולם כולו לימד תורה ולמנשה בנו לא לימד תורה אלא מכל תורה שטרה בו ומכל עמל שעמל בו לא העלהו למוטב אלא יסורין שנאמר ^ו וידבר ה' אלהי מנשה ואלו עמו ולא הקשיבו ויבא ה' אליהם את יארי העצב אשר למלך אשור וילכדו את מנשה בחושים ויאסורוהו בנחשתיים ויוליכוהו בבבלה וכתיב ^ז ובהציד לו חילה את פני ה' אלהיו ויבנע מאד מלפני ה' אלהי אבותיו ויתפלל אליו ויעתר לו וישמע תחנונו וישיביו ירושלים למלכותו וידע מנשה כי הוה האלהים ^ח הא למדת שחביבין יסורין ת"ר שלשה באו בעליה אלו הן קצן עשור ומנשה קצן דכתיב ^ט גדול עוני מנשוא אמר לפניו רבונו של עולם כלום גדול עוני מששים ריבוא שתתדין לחטוא לפניך ואתה סולח להם עשו דכתיב ^י הברכה אחת היא לך אבי מנשה בתחילה קרא לאלוהות הברכה ולכסוף קרא לאלהי אבותיו ^{יא} אבא שאול ואמר אף ההוגה את השם באותיותיו וכו' ^{יב} תנא ובגבוליו ובלשון ענה: שלשה מלכים וארבעה הדימויות וכו' ^{יג} ת"ר ירבעם שריבע עם ד"א ירבעם שעשה מריבה בעם דבר אחר ירבעם שעשה מריבה בין ישראל לאביהם שבשמים בן נבט בן שניבט ולא ראה תנא הוא נבט הוא מיכה הוא שבע בן בכרי נבט שניבט ולא ראה מיכה שנתמכד בבנין ומה שמו שבע בן בכרי שמו תנו רבנן שלשה ניבטו ולא ראו ואלו הן נבט אחיתופל ואיצטגניני פרעה נבט ראה שמו שניבט מאמתו הוא סבר איתו מלך ולא ירבעם הוא דנפק מיניה אחיתופל ראה צרעת שורחה לו על אמתו הוא סבר איתו מלך ולא היא בת שבע בתו הוא דנפקא מיניה שלמה ואיצטגניני פרעה ^{יד} דאמר רבי חמא ברבי חנינא מאי דכתיב ^{טו} המה מי מריבה המה שראו ואיצטגניני פרעה וטעו הוה לוקה אמר ^{טז} כל הבן הילוד היאורה עסקי מי מריבה לוקה ומנא לן דלא אתי הוה לחמאת בית ירבעם ולהכחיד ולהשמיד

ממעל פני אדמה להכחיד בעולם הזה ולהשמיד לעולם הבא אמר רבי יוחנן מפני מה זכה ירבעם למלכות ומפני שהוכיח את שלמה ומפני מה נענש מפני שהוכיחו ברכים שנאמר יוהה הדבר אשר הרים יד במלך שלמה בנה את המלוא סגר את פרץ עיר דוד אביו אמר לו דוד אביך פרץ פצות בחומה כדי שיעלו ישראל להגל ואתה גדרת אותם כדי לעשות אנגריא לבת פרעה ומאי וזה אשר הרים יד במלך אמר רב נחמן שחלץ תפיליו בפניו אמר רב נחמן גסות הרוח שהיה בו בירבעם שטרדות מן העולם שנאמר ויאמר ירבעם בלבו עתה תשוב הממלכה לבית דוד אם יעלה העם הזה לעשות זבחים בבית ה' בירושלים ושם לב העם הוא אל אדוניהם אל רחבעם מלך יהודה והרגוני ושבו אל רחבעם מלך יהודה ואמר גמירי^ט דאין ישיבה בעזרה אלא למלכי בית יהודה בלבד כיון דחזו ליה לרחבעם דיתבי ואנא קאמינא סברי הא מלכא והא עבדא ואי יתיבנא מורד במלכות הואי וקטלין לי ואולו בתריה מיד יויעץ המלך ויעש שני עגלי זהב ויאמר אליהם רב לכם מעלות ירושלים הנה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים וישם את האחד בבית אל ואת האחר נתן ברך מאי יויעץ אמר רבי יהודה שהיושיב רשע אצל צדיק אמר להו חתמיתו על כל דעבידנא אמרו ליה הין אמר להו מלכא בעינא למיהוי אמרו ליה הין כל דאמינא לכו עבידתו אמרו ליה הין אפילו למפלח לעבודת כוכבים אמר ליה צדיק ח"ו אמר ליה רשע לצדיק ס"ד דגברא בירבעם פלח לעבודת כוכבים אלא למינסיהו הוא דקא בעי אי קבליתו למימריה ואמר

מסורת הש"ס

(ב) בקרם וסכסר, (ג) נשי
שרל"ג, (ד) הנשים
כשי וגירי הנשי עין
לחיה אחר קמה רבן
דעלמא לי עינא לי עינא לי
לח לחמה לא לי לחיה
שילן, (ז) פתח וכו':
(ח) טוטה מ, (ט) ומה ש
סט: קרדישין עמ: חמד
א, ב) בקרם חמץ חמץ,
(ג) עיניו המוחות חמץ
יט, (ד) נחמדבר כ, (ה)
ע) וירכסם כח, לחמך
ומנשה קח, בלנס קח,
דיוא קח, א' לחיטול קח,
בחו קח, י' גזיל לטע ד'ס
פסין.

מוסף רש"י

דאין ישיבה בעזרה.
לחץ כבוד שמים נקב,
ואפילו מחלף השער אף
לסם סוף ישיבה דמיון
(ישעיהו) עומדים ממעל לו
(דניאל) קרבת על דרך לו
קאמער (סוף סוף):
שאלער (דברים יח) נעמד
לשרת, שמועדים סוף
סוף (יחזקאל סוף) ולא שאל
כ' ישיבה (סוף סוף) אלא
למלכ' בית יהודה.
שמיטת סוף ישיבה, שאלער
(ש"ס) יצא המלך דוד וגו'
(ש"ס סוף סוף)

ရက်၊

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones